

MŮJ pes, MŮJ guru

Psí návod na šťastný život

GILLES MOUTOUNET

MŮJ PES – MŮJ GURU

Psí návod na šťastný život

GILLES MOUTOUNET

Copyright © 2016 Gilles Moutounet
Originally published in 2016 by Hay House
Publishers India Pvt. Ltd.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Lenka Lichtenberg, 2017
Obálka © Pavel Tůma – RITA, 2017
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2017

ISBN 978-80-7585-881-8 (pdf)

MŮJ PES –
 MŮJ GURU
Psí návod na šťastný život

GILLES MOUTOUNET

Přeložila: LENKA LICHTENBERG

*Věnováno všem týraným psům,
snad ve vás lidech také jednou uvidí gurua.*

*Mamince, která by měla
z této knížky radost.*

*A Skottimu za moudrost,
kterou mě naučil.*

OBSAH

Předmluva	9
-----------	---

Úvod	15
------	----

Kapitola první

Spolehni se na svého pána	23
---------------------------	----

Kapitola druhá

Žij v přítomném okamžiku	35
--------------------------	----

Kapitola třetí

Buď vděčný a svou vděčnost dávej najevo	43
---	----

Kapitola čtvrtá

Zlepší komunikaci	51
-------------------	----

Kapitola pátá

Miluj bezpodmínečně	63
---------------------	----

Kapitola šestá

Hraj si s přírodou	71
--------------------------	----

Kapitola sedmá

Zlepši vztah k ostatním	77
-------------------------------	----

Kapitola osmá

Buď trpělivý	83
--------------------	----

Kapitola devátá

Buď intuitivní	89
----------------------	----

Kapitola desátá

Pozor na Pavlovův reflex	99
--------------------------------	----

Kapitola jedenáctá

Praktikuj jógu (pozice Psa)	109
-----------------------------------	-----

Kapitola dvanáctá

Závěr	121
-------------	-----

Poděkování	127
------------------	-----

PŘEDMLUVA

Nebýval jsem vždy vášnivým milovníkem psů, nevybudoval jsem si k nim totiž vztah. Nejspíš to bylo tím, že jsem jako dítě neměl žádné domácí mazlíčky. Ale životní zkušenost dokáže člověka úplně změnit, o tom není pochyb.

Považoval jsem psy za zvířata, která jen bezdůvodně štěkají, do všeho strkají čumák a je jim úplně jedno, že po nich zůstaly bobky na chodníku. (Je vážně nechutné, když pak do nich šlápnete. Francouzi to kupodivu berou jako šťastné znamení, když do nich stoupnete levou nohou, ale já je podezřívám, že si to jen vymysleli, aby tak zmírnili trapnost situace.)

Jako každé dítě jsem je občas trápil. Pamatuji si na jednu situaci, bylo mi asi jedenáct a žili jsme tenkrát v Paříži. Šel jsem ve středu odpoledne do

kostela na hodinu náboženství a na ulici jsem uviděl psa. Stál před jedním z těch starých supermarketů a čekal na svého pána, až si nakoupí. Zřejmě jsem se mu nějak líbil, protože se vydal za mnou. Schválně jsem předstíral, že držím v ruce jídlo, a odlákal jsem ho daleko odtud.

Ani mě nenapadlo, že by ten pes mohl mít problém najít cestu zpět. Bylo mi jedno, jak se asi bude tvářit jeho pán, až se vrátí z obchodu a pes nikde. Tak hloupý jsem byl. Nechal jsem psa uprostřed ničeho a utekl. Paradoxně jsem měl právě namířeno do kostela, abych se učil zásadám správného chování. Myslím, že se to tenkrát míjelo účinkem.

Zkrátka a dobře, v té době mě nezajímali ani psi, ani náboženství.

* * *

Vzpomínky na Paříž jsou už dávno minulostí, mezitím jsme i s rodinou přesídlili do Indie.